

0138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El patriotisme de don Alexandre

—Me l'envaino o no me l'envaino?... Sí, envainem-nos-la!

París

Els alemanys són a Noyon. La frase famosa de Clemenceau torna a ésser d'actualitat. Noyon se troba en el clàssic camí militar per a anar a París que segueix el curs del riu Oise. Però anar pel camí no vol dir arribar a lloc.

Que els alemanys tornen a anar cap a París no pot dubtar-se. Ja veurem si hi arribaran. Ja ho veurem! També hi anaven en aquells dies culminants de les darreries d'agost i els començaments de setembre de l'any 1914. Aleshores van baixar molt més avall d'on són ara. El Govern i el Parlament de la França van ésser traslladats a Burdeus. I els alemanys no van arribar a París.

No hi van arribar perquè abans va haver-hi la batalla gloriosa del Marne. Era la contesta francesa a l'avanç enemic. En la batalla actual, la contesta dels aliats encara ha de produir-se. Esperem-la. Esperem-la amb el cor tranquil i entusiasta.

París és el primer objectiu veritable dels alemanys en aquesta batalla màxima. Si París es salva, la batalla haurà estat perduda pels alemanys. Si París caigués, els alemanys obtindrien un èxit innegable. Però estem segurs que no obtindrien, així i tot, la victòria completa i decisiva, per la qual han provocat la mortandad més horrible que les races dels homes hagin vist mai.

La ciutat de París resta serena i confiada a sota les bombes enemigues. L'enemic s'hi acosta. Però ella creu que no hi arribarà. I mentre ella resti en peu, heroica, ningú no pot parlar de victòria alemanya ni de desfeta dels aliats.

La fi de l'estat de guerra

A més d'una setmana que's va sentir per Madrid un jaleluia! Semblava havia arribat una d'aquelles hores sentimentals que junten les ànimes amb una palpitació fraternitària. La solidaritat succeïa a la dispersió nacional, i un gran optimisme extenia arreu la sensació d'una nova era. Els empleats de Correus i Telègrafs foren retornats als seus llocs; els d'Hisenda persistiren amb la seva labor, plena per primera volta, de sentit civil; les Corts es veieren definitivament integrades amb un ministeri de notables; el treball ministerial es resumí amb una sola paraula: reforma.

Era el moment precís per a les generositats espontànies. L'alegria burocràtica seria el pròleg del goig ciutadà i les reintegracions gremials precedirien a les restauracions jurídiques. Ara—com diguérem—per aclamació serà otorgada l'amnistia i el primer consell de ministres acordarà l'immediata lliberació de Barcelona, retornant-li els drets constitucionals. Aleshores, l'entusiasme madrileny haurà reprès a Barcelona,

Però, ni l'amnistia, ni el restabliment de la Constitució ens han estat encara acordats. Ja, ja sabem que és una qüestió de tràmit, però la Pasqua trobarà encara a quatre diputats espanyols a presiri. La fraternitat nacional haurà sofert un regateig i quan l'amnistia sigui votada serà un acte polític, sense el prestigi de la cordialitat otorgada en un dia d'aïros il·lusió popular. A l'endemà de l'adveniment del nou Gabinet, l'indult anà a cercar totes les rebeldies burocràtiques, oblidant aquella que ja havia rebut, per dues vegades en eleccions sonores, l'absolució...! Quin alarde de delirant eufusió, va perdre el nou ministeri, no fent coincidir la seva presentació amb una proposició d'amnistia! Allò hauria estat d'una fresca humanitat. Ara, ja ho hem dit, tindrà el gest de les polítiques oportunistes.

I així també ens era deguda la preemptòria restauració constitucional. Té aquest ministeri una viril significació reparadora de unes absurdes veleïtats de dictadura. Es a dir, que el moment havia posat en els nous ministres una missió espiritual de jurídiques preocupacions, més que de immediats materialismes. Els redreçava la consciència nacional, no pas l'economia. Per això devien projectar sobre Barcelona aqueix esperit civil, decretant la nostra incorporació a la vida de pensament i de llibertat política. Dues setmanes van passades i seguim al marge de la Constitució. Lo que s'ha cregut ineludiblement preemtori en un organisme administratiu, sens dubte es creu pot perllongar-se en la segona capital d'Es-

panya. Les manipulacions telegràfiques no podien estar militaritzades, ni vintiquatre hores després de la formació del Gabinet de concentració, però sostenible l'estat de guerra era per a la segona capital d'Espanya una imprudència i una impolítica tardança. Com l'amnistia, l'aixecament de l'estat de guerra adquirirà un caràcter de política realista. L'esperit no hi tindrà res que veure i la reparació arribarà pansada.

En els brindis pasquals cap copa s'aixecarà, ni per la ciutat ni pels evangelistes enclaustrats, a dir un agraïment seré.

PARADOX

ESPEREM

S'ha format un ministeri de notables presidit per en Maura. Segons els diaris de Madrid la cosa ha produït explosions de entusiasme. No atinem a quins elements pot haver plagut la solució, ni sabem veure els motius d'aïtal entusiasme.

Si l'istil és l'home, en Maura és un gerglífic amb comes; tots estem d'acord en que en Dato, l'inventor de la neutralitat, és un pot de vaselina; d'en Romanones n'ha dit tothom, amb justícia, a l'alçada d'un campanar; en Garcia Prieto encara té la seva obra de cos present; l'Alba tot just somriu i an en Cambó l'han arrencat a la colla per a donar-li l'alternativa de Qüefe de Govern. El conjunt és una samfaina que no farà profit al país.

S'havia de sortir del pas i se n'ha sortit. Ningú podia encarregar-se del poder en les difícils circumstàncies actuals i se'n han encarregat tots a la vegada. Se'ls alaba pel patriotisme que han demostrat ajuntant-se. Aquest patriotisme l'haurien de demostrar prescindint cada hu d'ells dels seus punts de vista particulars, dels seus egoismes de partit, de les seves ambicions personals, per no cuidar-se d'altra cosa que del pervindre d'Espanya, abocada a greus perills per imperícia dels uns, estupidesa dels altres i covardia de tots.

A nosaltres no ens ha engrescat la solució. Si anunciaven al Liceu el coro dels *Bohemios* cantat per una trentena d'eminències d'òpera, no aniríem a escoltar-lo. Massa galls en un galliner tan escas de polles com Espanya. Massa gent avesada a manar perquè s'avesin a la disciplina d'obeir. No creiem en aquest ministeri d'altura.

Mes, a pesar de la nostra poca fe, estem disposats a escoltar benèvolament els primers actes de la comèdia parlamentària, si l'actual Govern complint depressa la concessió de l'amnistia promesa, ho fa sense regatejos, sense exclusivismes, amb gest generós i esperit justicier.

A hores d'ara ja deuria estar concedida aquesta amnistia reparadora de tants errors menys amnistiables.

JEPH DE JESPU

Primaveral

SONET

—Quan l'oreig embaumat del mes d'abril s'emporta el decorat de l'hivernal, passa com una ratxa el foc vital que penetra dins l'ànima sobtil.

Fermenta la sang jove i la senil frec a frec del llevat primaveral i s'inicia un desig molt natural que no'm deixa altrement estar tranquil.—

Aixís pensa i tal diu mossèn Manel, mentres de boca en alt, de panxa al sol, fa la gran bacainassa de gandul...

I de son pensament, seguint el vol, afegeix: «Eixa nit, sens cap rezel, gastarem aquell duró que tinc... ful.»

PERE MARTÍ MALAPLATA

Roja Primavera

MIREU-LA la Primavera que tothom espera. Des de lluny ja s'obria son color canviat. No són sos cabells d'or escaients com abans. No és son rostre expressiu i somrient, sinó trist i roig de ira i pena. Son retorn porta nuvolades saonades de tempesta, no poguent fer esclatar son bes damunt les terres que un dia foren fecundes bosquíes, hermosos jardins, extensos prats on els nius i l'ocellada eren el goig de Natura, on els joves i els vells fruien de la vida sense preveure a quin preu els hi fóra disputada; sense somniar que l'injustícia i el brigantisme poguessin subsistir en els temps actuals. No troba, a son retorn, aquelles belles camperoles de les heroïques terres de Bèlgica i de França, la nova i rojença Primavera; com ella, van endolades i reguen les llars profanades per la baba teutona, amb llàgrimes de foc; com ella, també van omplint son deure generós mentre els homes lluiten com a feres, els uns per a imposar una *kultura* i els altres en defensa de la justícia i el dret de la Humanitat.

Aquest cercle de foc misteriós que com a diadema porta la Primavera que s'apropa, és el símbol més gran que glorifica a una raça; és el voleïar heròic d'una bandera immensa que s'obria des de tots els llocs del món i que la segueixen amb cor i ànima tots els homes que aimen la llibertat. Oh, quina emoció produeix la majestuosa vinguda de la nova Primavera!

Qui tingui la més lleu quantitat, de sentiment—que el fuetgeig de la tralla dels *cèssars* no li hagi del tot atrofiat—, deu recloure's amb ell i mantenir-lo ben purificat per a oferir-lo en holocauste d'un jorn desitjat, que serà gravat amb lletres d'or i de sang. Aquest jorn únic, aquesta data gloriosa que no s'esborrarà mai més de la memòria de les generacions presents i que remembraran les futures d'una manera eloqüent, serà la transformació total de l'Univers, serà una fita immensa clavada en lo més més alt, que alligoni a les noves gestes en el nou deure moral que vindran obligades a sostenir àrdidament per a què no siguin fàcils ni possibles els procediments i les teories dels actuals metamorfositzadors de la moral en totes les diferents manifestacions mundials.

Hi ha dintre les entranyes de la terra i en el fons dels mars milers i milers d'herois. Per a alguns no representa res aquesta pèrdua d'energies o és una natural paga que es deu en tota lluita. Els més egoïstes fins troben el món més ample per a ells i els hi sembla

que no tenen de colzejar tant per a obrir-se pas. Per a nosaltres és el monument més elevat i hermós que té un poble; és un preuat sentiment que ens enardeix en els propòsits de lluitar per la llibertat. Si la carn humana fecunda aquells terrenys, que tornaran a ésser productors extraordinaris a la seva hora, també donarà fruits immillorables per damunt les testes i els cors dels germans prosseguidors de la lluita, alentant-los en la fonda esperança del desitjat i gloriós jorn.

Nosaltres, malgrat el trobar-nos en la terra neutralista on s'hi han ajuntat plàcidament els admiradors de la brutalitat, els pacífics que miren de lluny les tempestes, tement el tro i clucant els ulls amb la llampegada i els que trafiquegen a plaer amb la tragèdia com els més despreciables *croque-morts*, venim a ocupar un lloc ben honorós en la lluita espiritual que sostenen nostres germans llatins, enlairant-nos per damunt dels infelissos pagnegiristes de la força bruta, dels cantors de la feixuga sabata amb espuel·la que té de blauar-los-hi les anques, tard o d'hora, i dels contemplatius ciutadans quina tasca no és altra que la dels mansos xais de *Maruxa*.

Volem ventar-la ben alta i inoblement la bandera blanca; ens plau molt, preparar ramells d'olivera i acàcia per a l'hora de la pau, però com més ens sentim robustits de anhels humans i germanívols, més sentim en nostres cors la necessitat de col·laborar al triomf de la causa més justa i més noble que s'ha plantejat a la raça llatina.

Nataniel, lluitador incansable, conreuador de l'amor per l'humanitat, sura per damunt de les aigües tempestuoses, vola son esperit per entremig de les cotonines nuvolades tot i deixant en la terra miserosa sa personalitat física greument immolada i ultrajada. Si el seu apostolat és novament anul·lat per la força sense raó, la raó tindrà, en el pervindre, més força per a fer assequibles aquells anhels pacífics. Tot lo gran i extraordinari en la vida, no s'adquireix pas enclaustrant-se místicament i defugint de l'acció posant muralles i reixes forjades per a assegurar nostra existència. Els que no som egoïstes, criem que s'ha d'oferir a camp obert, el pit per a quelcom més que els plaers i el benestar propis quan una legió de martres ens ensenya el camí de redempció.

Però no volem traduir nostra idea d'amor, per una humillant conformitat amb les superioritats o eminències més o menys positives. Si dintre el cor hi portem joventut, forçosament té d'existir-hi un gros contingut de rebeldia, de santa rebeldia que, apartant-se del misticisme que serveix per a cobrir l'ànima corcada, s'extenguï arreu, ben lluny de la capelleta poètica o política, volguent lluitar per causes grans, encara que homes grans les vulguin enxiuï o emmotillar a son gust i per a son ús; encara que sigui contra la justa conveniència de tot un poble abúlic a quin hi ha dret a despertar i fer-lo més humà i més progressiu.

El foc i la sang enrogaran l'esperada Primavera. No hi veureu a sa arribada l'alegre cantar de la joventut ni el somriure de les flors. Sos ulls desenquadrats cercant justícia, sos llavis assedegats clamant venjança no mereixen pas nostre despreci ni esclats riallers que serien una ofensa al sofriment més horrible que l'univers ha presidit des de que té tal nom.

La nova Primavera és esperada com acon-teixement extraordinari tot i fent-nos pantejar el cor d'emoció i d'esperança. Venint reflectada del roig color de la sang que va trobant pel camí, ens porta l'ajornament final de la tragèdia. Ens fa sentir, sa presència, esgarrifances d'entusiasme i d'afecte pels martres immolats i una reverent devoció pels que tenen preparat son sacrifici per a redimir llur pàtria, per a assegurar l'existència, la personalitat i l'honra d'altres pàtries, per a què el món no pugui ésser emmotllat a imatge i semblança del barbarisme més repugnant.

A l'admirar als defensors d'aquesta causa tan gran, hem de sentir-nos solidaris de la seva tasca tot i vivint en els llims d'una neutralitat poruga i mal compresa. Siguem, sí, els enamorats cantaires de l'amor del poble, però no volguem confondre'ns amb els que, contrastada l'ànima i la voluntat, s'arreconen fracassats i esperen l'adveniment dels acon-teixements amb mística resignació. Que nostres cors s'obrin com els càlzers perfumats de nostres jardins poètics, emperò que nostra atenció estigui fixa a l'extraordinària tragèdia, comunicant als heroics germans de

raça, alenades d'esperança, pensaments de gratitud, nostres desitjos de què l'aurora roja d'aquesta Primavera aurioli els fronts dels martres de la Llibertat.

CARLES COSTAS ALVAREZ

Sonata XLV

A m'ho temia jo i ja vos ho vaig dir, que durant aquesta setmana santa, els alemanys tractarien de crucificar definitivament a la noble França i als seus aliats. Per lo que es veu embesteixen de boig; als generals, als prínceps i al kaiser tant se'ls en dona sacrificar vides i vides, mentre puguin aterrir al món. En lo que va de batalla diu que han tingut doscentes mil baixes, això a l'emperador l'ha commogut i no sabent com recompensar als directores de la matança, a l'Hindenburg li ha donat una condecoració nova que s'en diu gran creu de la gran creu de la creu de ferro, i com tot això encara és poc kolossal, hi han posat tot de raigs d'or que figuren el sol de la victòria. A l'altre, En Ludendorff, també li han donat la seva de creu gran, però aquesta sense sol. El mal, deixant-se de burles, és que ells van avençant i massa depressa em sembla. Amb això del bombardeig de París pot-ser també s'hi ha fet massa brometa; que'n vagin dient canó polític, lo que jo veig és que ja no es parla de les víctimes i acabo de llegir que's parla de que el Govern abandoni París.

Sembla que estiguem en aquells inesborrables dies de les vigílies de la batalla del Marné. Déu vulgui que's torni a repetir el miracle i es compleixin les paraules de Crist:

Pel demés aquests admirats amics nostres sembla que ja són a vintiquatre hores de Petrogrado, ara sabran els bolchevikis lo que és bo, es recordaran de Kerensky i pensaran que qui no vol creure a la bona mare té de creure a la pell de cabra...

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

Feliçment s'adonaren de que En Cambó havia aconsellat prudentment i seguiren el camí senyalat per ell, i jo, republicà de veres, dic feliçment, perquè de no arreglar-se aixís hauria pot-ser vingut la República i en aquests moments, conto que a Espanya no hi podia venir res pitjor que una república donat lo que són i representen la major part dels homes que haurien de dirigir-la, prou sabem tots en lo que acabaria abans de tres mesos, .

Que tal, ja heu anat a seguir monuments? La de casa diu que tota sola n'ha seguit trenta; i perquè li he dit que a fer aquestes habilitats ja podia anar-hi descalça, i no fer tan malgasto de calçat, si em descuido m'esgarrapa.

Molt bé, ara me'n vaig a comprar el be i a sentir les caramelles, apa bevem-hi i anem.

MORITZ XCII

EL "QUID"

Els vells doctors s'han reunit del trist pacient dins de l'arcova; l'han polsat bé i l'han auscultat, resolt a fer l'última prova. Després, sortint calmosament, com si els pesés la seva ciència, en un saló apartat del pis han començat la conferència.

—Lo que aquest pobre està passant és un atac fort de mielitís.

—Jo, per ma part, no més li he vist mostres segures de burritis.

—Jo juraria que al cervell hi té una boira que l'aplasta.

—Molt malament l'heu observat... Si de cervell crec que no'n gasta!...

—No, cavallers: lo que'l consum és la dispèpsia.

—La freixura.
—Les sangs viciades.
—Els pulmons.
—La gandulitis.

—L'incultura.—
Tras d'una llarga discussió, en que tot surt i s'examina, per acabà aquell desgavell, la junta magna dictamina:

«Que el mal que té al pacient rendit no's pot sustreure a l'evidència; que ells, coaligats, l'atacaràn ardidament i amb tota urgència.

I que, si Déu els assisteix amb son favor des de l'altura, tal com està la situació, quasi responen de la cura.»

Seguidament, doncs tots han vist que fora tonto entretenir-se i que no hi ha més solució, que sè homes pràctics o rendir-se, posant els nou en un pilot enginy, saber, astúcia i manya, sense deixar-ho per demà, tracen el seu plan de campanya:

—Perquè el malalt pugui sortir viu i triomfant d'aquesta prova, hi ha que acudir resoltament a una recepta forta i nova.

Per lo tant—diuen els doctors—des de demà, cent cops al dia, li donareu un preparat en que hi haurà amb justa harmonia: Un raig ben gròs d'abnegació, austeritat de la més pura,

no fer cap cas dels vells capdills, poc perorà i molta cordura. Mudar de pell i de costums, sentir l'anhel de redimir-se, recordar sempre que les lleis, si s'han escrit, és per complir-se.

Deixà oblidada en un recó la sistemàtica protesta i estimar més el sant treball que el xorc bullici de la festa. Prenent aquest medicament amb persistència i sense embrolles, des d'ara es pot assegurar que això serà bufà i fè ampolles.—

—Molt bé, molt bé, senyors doctors!... Sols una cosa m'amoïna: ¿vostès ja saben si el malalt voldrà acceptar la medicina?

C. GUMA

II

Mossèn Josep, des de que no tenia el lloro s'entregava amb més ardor que mai al noble exercici de sa sagrada professió, i molt especialment amb lo que fa referència al confessorari: hi anava molt dematí i sortia a quarts de deu; hi tornava a la tarda, i amb l'església a les fosques, ell confessa que confessarà.

Els males llengües deien que això era degut a que, com que no podia oir al lloro, escoltava als lloros, mot aquest que, gent que fa moia de tot, donen a senyores i senyorettes i pecadores.

En fi, sigui lo que sigui, el cas és que ell confessava molt i bé. Un dia, entre'ls dies, s'estava nostre home dintre la barraqueta, quan se li acostà una noia tota commoguda.

—Ave Maria Puríssima.
—Sense pecat fou concebuda. Digueu la pecadora.

—Quants pecats tens?

La penitenta començà a explicar futeses que quasi impacientàren a Mossèn Josep, el qual digué:

—Bé, això són pecadets! No hi ha res més?

—Sí.

—Doncs vinga.

—Me'n dono vergonya.

—De pecar, vos tindreu de donar vergonya!

—Es que aquest...
I la noia se posà a plorar com Magdalena. (Ja tenia raó, del mateix mal patia.) Commogut el confessor li donà confiança parlant-li de la misericòrdia de Déu, etc., i ella, per fi, ho digué tot. Ell, tot esgarrifat, exclamà:

—Però, que has fet, desgraciada! Vull dir, que t'has deixat fer?

—Jo no ho volia.
—Romanços!
—Li dic que no ho volia, però ell toçut.
—Bé, vaja.

—Cregui, feia un any que'm perseguia. Avui, que t'estimo; demà, sinó em deixes me mataré; l'altre, que'ns casarem... Això a casa, al passeig, a missa, arreu, per escrit, de paraula, per telèfon, a tot hora: deixa'm, vols deixar-me. Per fi... vostè comprendrà.

—Escolta, escolta. No tenia pas un lloro, aquest subjecte?

—Sí. Un lloro que al principi deia: «Vengui'm»; i ara últimament: «Deixa't».

—Me'n faig càrrec. Fes l'acte de contrició. Ego t'absolvo.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 22 AL 27 DE MARÇ DE 1918

Per terra

Al front occidental, la gran ofensiva alemanya ja ha arribat. El dia 21 de març, primer dia de primavera, els alemanys, després d'un bombardeig relativament curt però violentíssim, van emprendre l'atac sobre un front de 80 quilòmetres, des de Arras a La Fère, sector ocupat per l'exèrcit anglès. El cop va ésser violentíssim, i ha estat repetit en dies successius. Al cap de set dies de batalla, o sigui el dia 26, els alemanys havien avançat fins a davant d'Albert i més enllà de Peronne i de Ham, arribant en certes bandes a un guany de 30 quilòmetres de fondària. L'exèrcit anglès ha resistit heroicament l'empenta militar més grossa que ha vist l'història, infligint a l'enemic enormes pèrdues. Al sector sud de l'atac, els francesos han llevat als anglesos. Per aquesta banda els alemanys han arribat a Noyon. Cal esperar la contra-ofensiva dels aliats i el fracàs de l'ofensiva alemanya, la finalitat de la qual era obtenir una victòria decisiva que obligués als aliats a demanar la pau.

Als altres fronts no hi ha hagut res notable, llevat del front de la Palestina, on els anglesos han derrotat als turco-alemanys a les vores del riu Jordà.

Per mar

Davant de Dunkerque hi ha hagut en pocs dies repetits combats navals entre esquadretes de torpeders i destroyers. Els alemanys han estat derrotats en tots aquests combats per les esquadretes anglo-franceses i han perdut de tres a cinc torpeders i destroyers, i els anglesos un destroyer.

Un dragamines anglès ha topat amb una mina i s'ha enfonsat.

Notícies d'origen fidedigne asseguruen que prop de les illes Aland, al mar Bàltic, un transport alemany carregat de tropes i municions va xocar amb una mina i va anar a fons, ofegant-se la quasi totalitat dels que hi anaven.

Per l'aire

Hi ha hagut un nou raid aeri sobre París, amb víctimes relativament poc nombroses.

Amb un canó de gran alcanç, que tira a uns 120 quilòmetres de distància, els alemanys han tirat alguns projectils sobre París.

Els anglesos han guanyat grans batalles aeries damunt el camp de lluita del Somme, fent caure en molts pocs dies un centenar d'avions alemanys.

La ciutat alemanya de Mannheim ha estat novament bombardejada per esquadretes d'avions anglesos. També ha estat bombardejada Colònia.

que els ha semblat aqueix ministeri de...

Els ho pregunto perquè segons sembla ha tingut la gràcia de satisfer fins a molts republicans... naturalment, republicans de pa sucat amb oli.

Cada un d'ells, sol, era molt dolent. ¿Com pot ésser que ara, pel sol fet d'aplegar-se com un manat de raves, resultin de primera qualitat?

Al revés, homes, al revés!... No hi veiem el motiu de l'alegria. De lo dolent, se n'ha de demanar poc i no quantitat.

Els regionalistes de Vilafranca—terra de coques i de noies maques—han començat la publicació d'un valent setmanari titulat *Les quatre barres*.

Setmanari, encara, ho creiem, però valent... Lo que han de mirar és que En Cambó no els hi faci canviar el nom *Les quatre barres* per el de «¡Viva la Puerta del Sol!»

Des de'l darrer canvi de Govern que hi ha hagut, una gentada immensa se'n va a cada tren que surt cap a Madrid.

No és d'extranyar. Van a veure els *fenòmenos* del ministeri d'altura.

I sobre tot an En Frasquito Frescales, el de Foment, que és el més fenómeno de tots.

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

Diuen que En Ventosa serà nomenat governador del «Banc d'Espanya».

Alça, petit!... Déu-n'hi-doret de la mossegada. Això val més que la paga d'ex-ministre.

No hi ha dret! La menor quantitat de ex ministre que un home pot ésser li correspon al senyor comte de Caralt.

Fer de ministre dos miserables dies; tenir-se de fer roba, targetes, llogar pis, etc... Ell sí que pot dir que li ha pujat més el farciment que el gall.

I total per a que el gall se'l mengés un altre.

No se sab ben bé si és canó o morter o o xeringa. Però el fet és que deu allargar barbarament quan a París arriben els projectils i exploten i fan desgràcies.

No se sab res, però se'n toquen les conseqüències.

I lo que és pitjor: se sab que l'autor és espanyol.

Quina honra per a la família!

Això va de baixa. Ara fa dos anys, el bisbe doctor Reig va confirmar vintitres mil criatures.

L'any passat no'n va confirmar sinó dinou mil.

¿A que vindran aqueixes quatre mil bofetades de menos, d'un any a l'altre?

Es que disminueix el nombre de criatures?... O és que aquestes són tan mil-homes que ja no's deixen pegar pels grans?...

S'han vist sumament concorreguts els tès-concerts donats a l'«Hotel Colón» a benefici del Sant Angel de la Guarda.

Ens en alegrem.

Sempre és una satisfacció això de que la concurrència als tès-dançants i els àngels del cel estiguin en bones relacions.

I si això no és modernisme catòlic que vingui el Sant Pare i ho digui.

Els lligaires han traslladat de carrer les oficines que tenien a Madrid.

De modo que, d'ara endavant, no cal que els busquin al carrer de la *Lealtad*.

Han fet molt santament d'anar-se'n de aqueix lloc, perquè des de lo de l'Assemblea, era un nom que no'ls quadrava gaire.

Un capellà auxiliava a un reu condemnat a la pena capital.

Mentres caminaven cap al patíbol, el pobre sentenciat exclamava desesperadament:

—Déu meu!... No me'n sé avenir de que jo hagi d'anar al pall!...

El mossèn, que ja no sabia quines reflexions fer-li per a consolar-lo:

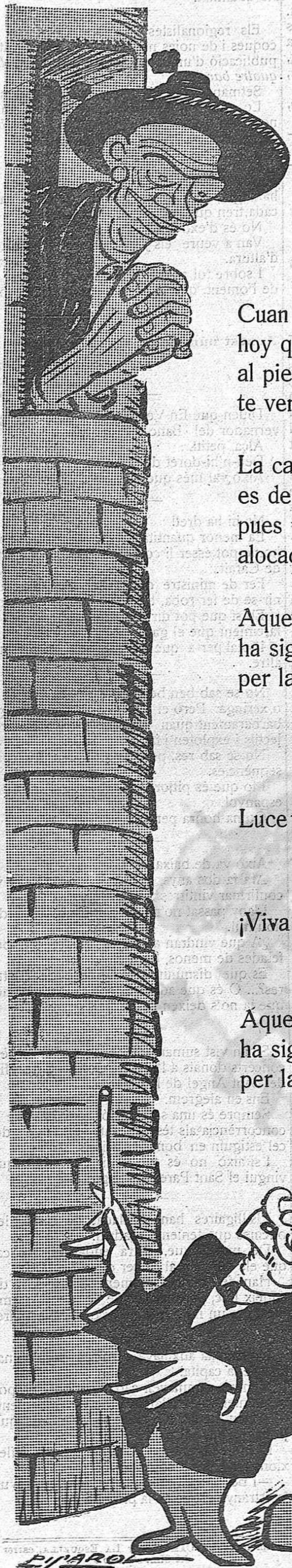
—I bé, home!... feu el cor fort!... Ara us fa estrany perquè és la primera vegada!...

CARAMELLES

que la societat coral "Els Rovellats"
dedica al benemérit ciutadà

Joan Espanyol

I
Cuan placer y cuan dulzura
hoy que es noche de jolgar,
al pie de tu sepultura
te venimos a quentar.

—
La canción que te quentamos
es de amor y de ilusión,
pues por ti todos estamos
alocados de pesión.

—
Aquest número
ha sigut revisat
per la censura militar

—
¡Olé que sí,
Olé que sí!

Luce tu fama mucho más que el sol.

—
¡Todo por tí,
Todo por tí!

—
¡Viva la gracia de Juan España!

II
Aquest número
ha sigut revisat
per la censura militar

—
Tu tiés fama de rumboso;
no nos niegues el parné;
que el hombre que es generoso
también sabe tener fe.

—
Anda y tíranos, salero,
tu Corderito Pascual;
y si no tienes cordero,
baja tu, que será igual.

—
¡Olé que sí,... etc.

III
Abandona tu pelambre
si lo has mostrado hasta hoy,
que ya se ha acabao el hambre...
cuando menos para *noy*.

—
Pide, Juan, por esa boca,
que todo se te dará;
tienes tu más suerte loca
que no cae en Navidad.

—
Mas no sigas con tu murga,
tu protesta se acabó...
o te damos una *purga*
como nadie te la dió.

—
¡Olé que sí,... etc.

